

РЕШЕНИЕ

№ 866

гр. Стара Загора, 19.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Генчо Атанасов

при участието на секретаря Живка М. Димитрова
като разгледа докладваното от Генчо Атанасов Гражданско дело №
20225530101033 по описа за 2022 година

Предявен е иск с правно основание чл.415, ал.1, т.2 от ГПК.

Ищецът „ЮБЦ“ ЕООД, гр.София, с ново наименование „УГРЕНОВА ЕСТЕЙТ“ ЕООД, твърди в исковата си молба, че въз основа на подадено заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл. 410 от ГПК срещу ответника било образувано ч.гр.дело № 5347/2021 г. по описа на Районен съд - Стара Загора. В рамките на предвидения срок постъпило възражение от страна на длъжника срещу издадената заповед за изпълнение на парично задължение. За ищеца не представлявал интерес признаването за установено по отношение на ответника, че дължи вземане мораторна лихва в размер на 29.30 лв., с оглед на което се отказва от посочената претенция за мораторна лихва за забава по гр.дело № 5347/2021 г. по описа на Районен съд - Стара Загора. Вземането в размер на 116.57 лв. ищецът придобил на 10.03.2020г., съгласно Анекс към договор за цесия от 01.10.2019 г., сключен със "С. Г. Груп" ЕАД, с ЕИК: 205942517 /законен правопреемник на "С.Г Груп" ООД, ЕИК 148062016/, което дружество от своя страна придобило вземането от „Българска телекомуникационна компания" ЕАД, ЕИК: 831642181 на 24.02.2020 г., съгласно Уведомление по т. 1.1.1. от договор за цесия от дата 16.10.2018 г. Мобилният оператор с търговска марка „БТК" ЕАД прехвърлил вземания спрямо физически и юридически лица, които били описани в Приложение № 1 от договора. „ЮБЦ“ ЕООД, ЕИК 205680303, встъпил в правата си на кредитор въз основа на валидно правно основание още преди подаването на заявлението по чл.410 ГПК и в настоящото производство е ищец по установителния иск. Ищецът кредитор придобил права върху цедираните вземания, ведно с всички произтичащи от това права и задължения, с привилегиите, обезпеченията, другите им принадлежности, включително и с изтеклите

лихви, договорни неустойки, ако има такива, и други. Въз основа на договора с мобилния оператор ответникът ползвал предоставяните от дружеството мобилни услуги, като потреблението било фактурирано под клиентския номер на абоната № 5338937002. Съгласно чл. 29 от общите условия на мобилния оператор, предоставените услуги се отчитали месечно и се заплащали през месеца, следващ този на ползването им. Периодът на заплащане бил 15 дни от издаване на сметката/фактурата, като БТК определяла началната и крайната му дата, която не можела да бъде по-късно от 29-то число на месеца. Информация за размера на сметките и срока на заплащане можела да се получи на предварително обявени номера. Сведения за размера на сметките се предоставяли само лично на абонатите след съобщаване на съответния идентификационен код и/или чрез получаване на автоматично съобщение при обаждане от страна на Абоната от телефонния номер, за който се искала съответната справка. Между кредитора „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД и ответника бил сключен договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги с клиентски номер 5338937002 от дата 29.01.2019 г., с който била уговорена за ползване мобилна услуга за номер 0895316004 при условията на тарифен план Smart M с месечна абонаментна такса 15.99 лева. Срокът на споразумението бил 24 месеца - до 29.01.2021 г. Въз основа на сключен договор за предоставянето на електронни съобщителни услуги с индивидуален клиентски номер 5338937002 между ответника и „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД били издадени фактури № 1260961587/08.02.2019г., №1262560880/08.03.2019 г., №1264109021/08.04.2019 г. № 1266027073/09.05.2019 г. за периода от 08.01.2019 г. до 08.05.2019г. С фактура № 1260961587/08.02.2019 г. била начислена за отчетен период 28.01.2019г. - 07.02.2019 сума в размер на 83.47 лв /с ДДС/, от които: за месечен абонамент Smart M - 16.76 лева, мобилни разговори - 12.93 лева, пакет 5 000 MB - 2бр. x 8.33лв. - 16.66 лева, допълнителни 100MB - 3бр. x 0.83лв. - 2.49 лева, SMS - 0.45 лева, GOOGLE Silver medal for assistance St - 5.99 лева, GOOGLE Gold pack 100 Standoff 2 - бр. x 3.89лв. - 23.34 лева, ДДС ставка 20% - 9.02 лева, Авансови плащания - 4.17 лева. Дължимата сума била платима в срок 25.02.2019 г. Към фактурата било приложено извлечение. С фактура № 1262560880/08.03.2019 г. била начислена за отчетен период 08.02.2019 -07.03.2019 сума в размер на 36.04 лв /с ДДС/, от които: за месечен абонамент Smart M - 13.32 лева, мобилни разговори - 0.05 лева, пакет 5 000 MB - 2бр. x 8.33 - 16.66 лева, ДДС ставка 20% - 6.01 лева. Дължимата сума била платима в срок 25.03.2019 г. Към фактурата било приложено извлечение. С фактура № 1264109021/08.04.2019 г. била начислена за отчетен период 08.03.2019- 07.04.2019 сума в размер на 36.73 лв /с ДДС/, от които: за месечен абонамент Smart M - 13.32 лева, пакет 5 000 MB - 2бр. x 8.33 - 16.66 лева, ДДС ставка 20% - 6.00 лева, лихва за забавено плащане - 0.75 лева. Дължимата сума била платима в срок 25.04.2019 г. Към фактурата било приложено извлечение. С фактура №1266027073/09.05.2019 г. била начислена за отчетен период 08.04.2019 - 07.05.2019 сума в размер на 0.99 лв /с ДДС/, които представлявали лихва за забавено плащане. Дължимата сума била платима в срок 25.05.2019г. Към фактурата било приложено извлечение. Абонатът потребил и не заплатил услуги, фактурирани за четири последователни отчетни месеца 02/2019, 03/2019, 04/2019 и 05/2019 на стойност 157.23 лева, от които ищецът

претендирал част, за която била издадена заповедта за изпълнение на парично задължение -116.57 лв. Към всяка от фактурите имало приложено извлечение-детайлизирана справка от потреблението на абоната. Незаплащането в срок на издадените от оператора на абоната фактури за ползваните мобилни услуги обусловило правото на БТК да прекрати едностранно индивидуалния договор на абоната. При неспазване на което и да е задължение в т.43 от общите условия или в случай, че било налице неизпълнение на някое от другите задължения на потребителя, БТК имала право незабавно да ограничи предоставянето на услугите, или да прекрати едностранно индивидуалния договор с потребителя или да откаже да сключване на нов договор с него. След едностранното прекратяване на индивидуалните договори на ответника мобилният оператор издал по клиентски номер № 5338937002 на дата 08.06.2019г. крайна фактура № *****. Датата на деактивация на процесния абонамент била 29.05.2019 г., като същата се генерирала автоматично по вградената електронна система на оператора при нерегистрирано плащане и наличието на незаплатени суми след изтичането на предвидените в месечните фактури срокове за заплащане и съобразно уговорения краен срок на действие на ползвания абонамент. Цената на иска представлявала сума, за която била издадена фактура от доставчика на мобилната услуга, начислена била мораторна лихва за забава и бил посочен периодът и действителният активно легитимиран в процеса бил кредиторът- ищец в производството - цесионерът по втория договор изаявител по чл.410 ГПК. Представените фактури сами по себе си, не били основание за плащане, но длъжникът ответник бил сключил договор и бил ползвал съответната далекосъобщителна услуга, респ. получил предоставената лизингова вещ, които не бил заплатил в указания срок, респ. същият бил в неизпълнение на договора си. Като абонат на обществената телекомуникационна мрежа на мобилния оператор „БТК“ ЕАД, абонатът, подписвайки конкретна декларация, се съгласил и приел Общите Условия на оператора, за взаимоотношения с потребителите на мобилни телефонни услуги. Незаплащането в срок на издадените от оператора на абоната фактури за ползваните мобилни услуги обусловило правото на БТК да прекрати едностранно индивидуалния договор на абоната. Когато прехвърлял вземанията си, цедентът го извършил в размер и спрямо длъжници, съществуващи към датата на прехвърлянето им, ведно с всички обезпечения и привилегии по тях, ако имало такива. Съгласно сключения договор за мобилни услуги, страните имали права и задължения, описани в него и общите условия на доставчика на мобилни услуги. Към индивидуалния договор се прилагали клаузите на публикуваните общи условия и те били неразделна част към него. По силата на същите индивидуалният договор влизал в сила от момента на подписването му от страните, а за неуредените случаи в индивидуалния договор били в сила общите условия на договора за предоставяне на мобилни услуги. За периода от активацията/подписването на договора до датата на първия билинг цикъл абонатът заплащал пропорционална част от месечният абонамент, съответстваща на броя на дните в които му били предоставяни услугите. За същият период абонатът ползвал съответната пропорционална част от услугите, включени в месечния абонамент. Потребителят отговарял и дължил връщане на оператора и на всякакви допълнителни /извънредни/ разходи, свързани със събирането на вземания, които били

присъдени по съдебен ред. В конкретният случай ответникът подписал договор за далекосъобщителна услуга, потребявал избраните услуги, не изпълнил задължението си по договора да заплати стойността на услугата, като с това си поведение изпаднал в забава. Издадена му била фактура и в срок не я заплатил. Изпълнен бил фактическият състав на едно договорно неизпълнение по чл.79 ЗЗД, за което ответникът следвало да понесе отговорността си. И двата договора за цесия били облигационни, консесуални, двустранни и породили правни последици за страните по тях. В договорните правоотношения между цедент и цесионер, вземанията към трети лица не били елемент от тях. Отделно от това и двата договора за цесия били рамкови договори с оглед на това, че предвиждали клаузи относно бъдещи сделки. В българското законодателство рамковият договор имал за свое нормативно основание чл. 9, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите, който допускал сключването на неуредени в закона видове договори. Функцията на рамковия договор била да бъдат предвидени клаузи, които можели да бъдат използвани за определен набор от бъдещи сделки - да ангажират страните с договорените в него условия на тези сделки по начин, че никоя от страните да не можела сама да предотврати инкорпорирането на тези условия в съдържанието на последваща сделка, щом такава била сключена. Рамковият договор задължавал страните с договорените в него условия всеки път, когато те решили да сключат последващ договор от определен вид. С рамковия договор страните имали за цел да направят договорените в него условия на бъдещите сделки неоттегляеми още преди сключването на тези сделки и преди влизането в сила на тези условия. С рамковия договор страните постигали съгласие относно съдържанието или част от съдържанието на бъдещите договори. Те си оставяли свобода на преценката относно това дали и кога точно да сключат конкретни договори. В изпълнение на т.1.1.1. от договор за цесия от 16.10.2018 г. вземането спрямо ответника било прехвърлено на 24.02.2020 г. от „Българска телекомуникационна компания” ЕАД на "С. Г. Груп" ЕАД, съгласно Уведомление по т.1.1.1 към договор за цесия от дата 16.10.2018г. С анекс към договор за цесия от дата 01.10.2019 г., на дата 10.03.2020 г. "С. Г. Груп" ЕАД, прехвърлило придобитото от „Българска телекомуникационна компания” ЕАД, вземане спрямо същия длъжник на „ЮБЦ“ ЕООД. Ищецът извеждал своето материално и процесуално право от два договора за цесия. Видно от тях, същите имали за предмет съвкупност от индивидуални вземания срещу много физически и юридически лица на посочена в договора обща цена за цялата съвкупност. Това не означавало, че същите не били конкретизирани. Страните избрали принципа на изчерпателно изброяване на длъжниците в отделно приложение, за да се избегнело нарушаването на множество закони. В чл. 1.6 от първия договор за цесия, сключен между „БТК” ЕАД и „С.Г. Груп” ООД, била дадена дефиниция на понятието: Приложение № 1- неразделна част от договора за цесия: „списък/таблица в електронна форма на компактдиск, съдържащ информация за вземанията по договорите за мобилни услуги и съответно за всеки един от длъжниците по тях, както следва име/фирма, ЕГН или ЕИК/БУЛСТАТ, адрес на длъжника, с който разполага цедентът, фактурирани вземания на цедента и дължимата сума, представляваща неразделна част от този договор. ” В представеното уведомление по т.1.1.1. от договор за цесия от дата 16.10.2018 г. от „БТК“ ЕАД, също било описано, че неразделна част от него било

приложение 1 в електронна форма във вида, уговорен в т. 1.7. от договора за цесия от дата 16.10.2018г., съдържащо пълната информация за вземанията, предмет на прехвърлянето. В чл. 5.3 от договора за цесия било уговорено, че по искане на цесионера, цедентът предоставял писмено потвърждение за извършено прехвърляне на даденото вземане. Цедентът декларирал в чл. 3.5 от договора за цесия, че между длъжниците по вземанията, описани в приложение № 1, не съществували други правоотношения. Представянето на приложение № 1 в цялост щяло да бъде в нарушение на чл. 2, ал. 2, т. 3 от ЗЗД, а именно - представянето на лични данни на хиляди лица, спрямо които цесионерът придобил вземане, би надхвърлило целите, за които се обработват. От приложение № 1, се установявало, че по силата на анекс от дата 10.03.2020 г. към договор за цесия от дата 01.10.2019 г., сключен със "С. Г. Груп" ЕАД, което дружество от своя страна придобило вземането от „Българска телекомуникационна компания” ЕАД на дата 24.02.2020 г., съгласно уведомление по т.1.1.1 от договор за цесия от дата 16.10.2018 г., ищецът бил единствен титуляр и разпоредител на вземането спрямо ответника. С оглед спазване разпоредбите на чл. 2, ал. 2, т. 3 на Закона за защита на личните данни, за всяко конкретно вземане, при поискване от страна на цесионера, цедентът се задължавал да издава документ, удостоверяващ, че вземането било включено в предмета на договора за цесия. Документът представлявал извадка на хартиен носител на съответното приложение, съдържащо индивидуализация на конкретно вземане и трябва да послужи на цесионера за осъществяване на правата му по събиране на прехвърлените вземания. „ЮБЦ“ ЕООД встъпило в правата си на кредитор въз основа на валидно правно основание още преди подаването на заявлението по чл.410 ГПК, придобило права върху цедираните вземания ведно с всички произтичащи от това права и задължения, с привилегиите, обезпеченията, другите им принадлежности, договорни неустойки, ако имало такива и други. Налице била константна практика на ВКС относно начина на уведомяване на длъжника по смисъла на чл. 99, ал. 4 от ЗЗД. Според нея уведомяването за извършената цесия можело да се прави от новия кредитор, който обаче следвало да е упълномощен от стария кредитор, като това уведомяване можело да стане и с връчването на исковата молба за отговор, към която ИМ е приложено уведомлението по чл. 99 от ЗЗД. В конкретния случай било приложено към исковата молба уведомлението по чл. 99, ал. 3 от ЗЗД съгласно уговореното от страните в рамковия договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/. Ищецът моли съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответника, че към него съществува изискуемо вземане на ищеца в размер на 116.57 лв. - незаплатена далекосъобщителна услуга за периода 08.01.2019 г. до 08.05.2019 г., дължими по повод на валидно действал договор с клиентски номер 5338937002 от дата 29.01.2019. г., сключен между ответника и мобилния оператор „Българска телекомуникационна компания” ЕАД, за което са издадени фактури № 1260961587/08.02.2019 г., № 1262560880/08.03.2019 г., № 1264109021/08.04.2019 г., № 1266027073/09.05.2019 г. Моли да му бъдат заплатени направените разноски в исковото и в заповедното производство.

Ответникът С. С. И. счита предявения иск за неоснователен и недоказан. Не дължал претендираната сума, тъй като същата била заплатена своевременно. Считано от 29.04.2022

г. посоченият за ищец „ЮБЦ“ ЕООД бил с променено наименование, предмет на дейност и управител. От същата дата била налице и промяна в едноличния собственик на капитала на дружеството. Към настоящия момент съществувало дружество с ЕИК 205680303 с наименование „УГРЕНОВА ЕСТЕЙТ“ ЕООД. Ответникът оспорва обстоятелството, че ищецът имал качеството на кредитор спрямо ответника. Ищецът базирал своето вземане на анекс от 10.03.2020 г., към договор за цесия от 01.10.2019 г., като доказателство за това, че предмет на цесията било вземане по отношение на ответника се представляло извлечение от приложение №1 към цитирания анекс. Това приложение не доказвало по несъмнен начин обстоятелството, че именно процесното вземане било предмет на договора за цесия и анекса към него. Извлечението представлявало нарочно написан документ, който имал характер на удостоверение, издадено от цедента „С. Г. Груп“ ООД, отколкото на извлечение от приложение № 1 към анекса. Не било индивидуализирано вземането на кредитора, тъй като в посоченото извлечение било написано единствено размер на вземането от 116,57 лв., но липсвала индивидуализация на договора за мобилни услуги, въз основа на който е възникнало задължението. Общият размер на вземането се различавал от представените 4 бр. извлечения от месечна сметка от „Виваком“, които били в размер на 157,23 лв. за претендиращия период от 08.01.2019 до 08.05.2019 г. Процесният договор за цесия и анекс към него не бил придружен с описаното в същия приложение №1, т. е. липсвала индивидуализация на прехвърлените със същия вземания, по основание и по размер и спрямо конкретния длъжник. Приложеното по делото удостоверение от 24.02.2022 г. било наименовано „Извлечение от приложение № 1 към анекс от дата 10.03.2020 г. към договор цесия от 01.10.2019 г.“ не съставлявало част от договора, и не индивидуализирало прехвърлените вземания по размер и основание спрямо длъжника. В удостоверението били посочени трите имена на ответника, неговия единен граждански номер и твърдение, че същия дължал сумата от 116,57 лева по силата на договори за мобилни услуги - без да била посочена каквато и да е конкретизация /индивидуализиране/ на договора или договорите по силата, на които се дължала посочената сума. Липсващото приложение № 1 към договора не можело да се компенсира с представения документ и да легитимира ищеца като носител на прехвърлените вземания, в това число и на процесното такова. Същият не обективизирал постигнато съгласие между съконтрагентите, което съгласие да е удостоверено с подписите им, за цесия на конкретното вземане, като считам, че не разполага с обвързваща съда доказателствена сила. Към исковата молба не било представено доказателство, че ответникът бил уведомен за извършената цесия. Не можело да се приеме и че с исковата молба било извършено уведомяване по реда на чл.99, ал.3 от ЗЗД. До ответника информация за извършената цесия не достигнала, тъй като той се представлявал от особен представител, назначен по реда на чл.47 ал.6 от ГПК. Фактическо връчване на книжата, от които се установява информацията за наличието на цесия на вземането на кредитора не било извършено. Съдебната практика приемала, че връчването на особения представител не можело да се приравни с връчването на длъжника, тъй като представителната власт на особения представител спрямо отсъстващата страна, произтичала от акт на съда. Представителна власт на особения представител била ограничена, което водело до извода, че особеният представител не притежавал пасивна представителна власт да приема волеизявления свързани с промяна в материалното правоотношение. Следователно получаването от негова страна на изявления, които биха довели до промяна в материално правоотношение, каквото била замяната на предходния кредитор с нов, нямало да произведе този ефект. Спрямо ответника процесното прехвърляне на вземането не произвело действие, тъй като същото не било съобщено по надлежния ред - чл.99, ал.4 от ЗЗД. Ответникът, чрез особения си представител, моли съда да постанови решение, с което да отхвърли иска за признаване за установено по отношение на ответника, съществуването на изискуемо вземане на ищеца за сумата от 116,57 лв. - незаплатена далекосъобщителна услуга за периода от 08.01.2019 г. до 08.05.2019 г. дължима по Договор е клиентски номер 5338937002

от 29.01.2019 г. сключен между ответника и „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, намери за установено следното.

Предявен е иск по чл.415, ал.1, т.2 от ГПК, който представлява специален положителен установителен иск с предмет съдебно установяване, че вземането на кредитора съществува, т.е. че присъдената със заповедта за изпълнение сума се дължи. По този иск кредиторът следва да докаже факта, от който вземането му произтича, а длъжникът – възраженията си срещу вземането.

Видно от приложеното ч.гр.д.№ 5347/2021 г. по описа на Старозагорския районен съд, съдът е издал заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК № 2011/26.11.2021 г. за сумата 116,57 лева за незаплатени електронни съобщителни услуги по договор с клиентски номер 5338937002 от 29.01.2019 г. , сключен между длъжника и „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД, по фактури №1260961587/08.02.2019 г., №1262560880/08.03.2019 г., №1264109021/08.04.2019 г. и №1266027073/09.05.2019 г. за периода от 08.01.2019 г. до 08.05.2019 г., мораторна лихва в размер на 29,30 лева за периода 25.05.2019 г. до 16.11.2021 г. и законна лихва от 24.11.2021 г. до изплащане на вземането. Заповедният съд е приел, че съобщението е връчено на длъжника при условията на чл.47, ал.5 ГПК и е дал указания за предявяване на установителен иск, като в срока по чл.415, ал.4 от ГПК е подадена настоящата искова молба.

Ищецът основава претенцията си на представения по делото договор за далекосъобщителни услуги с клиентски номер 5338937002 от 29.01.2019 г., сключен между ответника и „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД, ЕИК 831642181. Твърди се, че вземането по този договор е прехвърлено на „С.Г. Груп“ ЕАД, с ЕИК 205942517 с договор за цесия от 24.02.2020 г., както и че от своя страна, „С.Г.Груп“ ЕАД е прехвърлило на ищеца „ЮБЦ“ ЕООД, ЕИК 205680303 същото вземане с анекс към договор за цесия от 10.03.2020 г.

Разпоредбата на чл. 99, ал.1 ЗЗД предвижда, че кредиторът може да прехвърли вземането си, освен ако законът, договорът или естеството на вземането не допускат това. Съгласно ал. 2 на чл. 99 от ЗЗД прехвърленото вземане преминава върху новия кредитор с привилегиите, обезпеченията и другите му принадлежности, включително с изтеклите лихви, ако не е уговорено противното. Ал. 3 на същата разпоредба предвижда задължение на предишния кредитор да съобщи на длъжника прехвърлянето и да предаде на новия кредитор намиращите се у него документи, които установяват вземането, както и да му потвърди писмено станалото прехвърляне. Следователно действието на договора за цесия между страните по него настъпва по силата на постигнатото между тях съгласие за прехвърляне на вземането. По отношение на длъжника и третите лица обаче прехвърлянето на вземането има действие от деня, когато то бъде съобщено на длъжника от предишния кредитор /чл.99, ал.4 ЗЗД/. Установеното в чл.99, ал.4 ЗЗД задължение на цедента да съобщи на длъжника за извършеното прехвърляне на вземането има за цел да защити длъжника от

ненадлежно изпълнение на неговото задължение, т.е. срещу опасността да изпълни на лице, което не е титуляр на вземането.

В разглеждания случай по делото липсва изходящ от длъжника документ, който да удостоверява, че същият е получил уведомление по чл.99, ал.3 ЗЗД за което и да е от двете прехвърляния преди предявяване на иска. Ищецът поддържа, че връчването на препис от уведомлението на назначения от съда особен представител на ответника представлява редовно уведомяване на длъжника за цесиите. Съдът намира, че едно такова становище не държи сметка за особеностите на фигурата на особения представител по чл.47, ал.6 ГПК. В съдебната практика се наложи разбирането, че уведомлението за цесията може да бъде направено от упълномощено лице, както и че следва да се счита надлежно извършено, дори да е получено за пръв път с исковата молба. В настоящото производство обаче ответникът не се представлява от упълномощен представител, който би могъл да доведе до знанието му посоченото изявление на ищеца /в качеството му на пълномощник на цедента/. Връчването на особен представител не би могло да се приравни нито на връчване на ответника /поради обективна невъзможност за извършване на фактически действия от страна на особения представител, които да доведат извършената цесия до знанието на длъжника/, нито на упълномощен адвокат, който би могъл да извърши тези фактически действия, доколкото връзката с клиента му се предполага. Представителната власт на особения представител спрямо отсъстващата страна произтича от акт на съда, с който той е назначен, като приложение намира разпоредбата на чл. 47, ал. 6 ГПК, която се свързва с общото правило на чл. 29, ал. 3 ГПК (в този смисъл са мотивите по т. 6 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. на ОСГТК на ВКС). Тази представителна власт е ограничена /арг. чл. 29, ал. 5 ГПК/, което води до извода, че особеният представител не притежава представителна власт да приема волеизявления, свързани с промяна в материалното правоотношение между страните. Освен това в мотивите на т. 7 на посоченото тълкувателно решение е направено ясно разграничение на фигурата на особения представител и на страната, която той представлява, с оглед задължението за внасяне на държавна такса. В посочения смисъл са: решение № 74 от 27.07.2017 г. по в.т.д.№ 154/2017 г. на БАС, недопуснато до касационно обжалване с определение № 567 от 18.09.2018 г. по т.д. №3153/2017г. на I т.о. ВКС, и решение от 22.01.2019 г. по в.т.д.№ 1342/2018 г. на ОС – Стара Загора.

По тези съображения съдът намира, че от събраните по делото доказателства не се установява в отношенията между страните ищецът да е носител на спорното вземане, за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК № 2011/26.11.2021 г. по ч. гр. д.№ 5374/2021 г. по описа на Старозагорския районен съд. С оглед на това предявеният иск по чл.415, ал.1, т.2 ГПК се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Воден от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „ЮБЦ“ ЕООД, гр. София, р-н Триадница, бул. „България“ 81, вх. В, ет. 8, ЕИК 205680303, с ново наименование „УГРЕНОВА ЕСТЕЙТ“ ЕООД, против С. С. И. от гр. Стара Загора, ул. „Бузлуджа“ 45 иск за установяване съществуването на вземането за сумата 116,57 лева за главница от дължими суми за незаплатени електронни съобщителни услуги по договор с клиентски номер 5338937002 от 29.01.2019 г., сключен с „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД, ЕИК 831642181, по фактури №1260961587/08.02.2019 г., №1262560880/08.03.2019 г., №1264109021/08.04.2019 г. и №1266027073/09.05.2019 г. за периода от 08.01.2019 г. до 08.05.2019 г., присъдени със заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 2011/26.11.2021 г. по ч. гр. д. № 5347/2021 г. по описа на Старозагорския районен съд, като неоснователен.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването му пред Старозагорския окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Стара Загора: _____